



Arrest

nr. 253 376 van 22 april 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54, 3e verdieping
1050 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 juli 2020, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DER HAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 11 februari 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 29 november 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoekster dient een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing. Bij arrest met nummer 236 282 van 2 juni 2020 weigert ook de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 9 juli 2020 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

[...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 29/11/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 02/06/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1 ° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen. “

1.5. Verzoekster dient een cassatieberoep in bij de Raad van State, tegen het in punt 1.3. bedoelde arrest. Dit cassatieberoep wordt op 23 september 2020 niet-toelaatbaar verklaard door de Raad van State.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 7 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 8 en 12 van het EVRM, van artikel 5 van de richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG) en van de *“algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere de algemene beginselen van redelijkheid, van zorgvuldigheid en de verplichting rekening te houden met alle elementen van het dossier”*.

Verzoekster verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] De eerbiediging van het privé- en familieleven van verzoekster en correlatieve verplichting van verwerende partij om rekening te houden van het privé- en familieleven van verzoekster bij het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt :

[...]

Artikel 8 van het EVRM is een hogere wetsnorm, waarin een grondrecht verankerd is en waarop particulieren rechtstreeks een beroep kunnen doen voor administratieve en gerechtelijke autoriteiten in België.

Artikel 7 van het Handvest bepaalt dat éénieder recht heeft "op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie".

Artikel 12 van het EVRM bepaalt ook :

Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen.

Artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG vereist dat rekening wordt gehouden met het gezinsleven van de betrokkene wanneer een verwijderingsmaatregel wordt genomen.

Verder voorziet artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 dat, wanneer een beslissing genomen wordt tot verwijdering er rekening gehouden moet worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Aangezien de eerbiediging van het privé- en familieleven een grondrecht is, moet ook bij een verdrijvingsmaatregel rekening gehouden worden met het gezins- en familieleven van de betrokkene in België.

Wanneer een risico op schending van het recht op eerbiediging van het privé- of gezinsleven wordt aangevoerd, onderzoekt de rechtbank eerst of er een privé- of gezinsleven is in de zin van het EVRM, alvorens te onderzoeken of er een onevenredige inmenging is.

- Bestaan van een gezins- en familieleven

Voor de beoordeling van het al dan niet bestaan van een privé- en gezinsleven, moet de rechtbank zich plaatsen op het moment waarop de bestreden beslissing genomen werd.

Artikel 8 van het EVRM geeft geen definitie van het begrip "familieleven", het begrip "gezinsleven" of het begrip "privéleven". Bij gebreke van een wettelijke definitie van deze begrippen stelt het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (hierna "EHRM") in zijn rechtspraak dat het de feitelijke familiebanden zijn die zullen worden onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Het familie- en privéleven omvat het recht van het individu om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met zijn medemensen. Verder volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens dat de familierelatie tussen echtgenoten of partners moet worden verondersteld.

In casu, moet het feit dat verzoekster een privé- en gezinsleven heeft in België buiten twijfel staan, hoewel het administratief dossier hierover geen elementen bevat.

Verzoekster heeft sinds 2019 inderdaad een liefdesrelatie met een persoon die in België als vluchteling erkend werd. Zij gaan binnenkort samenwonen en hebben ook trouwplannen.

Haar partner, Mijnheer D., zou onmogelijk terug kunnen keren naar Somalië, aangezien hij in Somalië een gegronde vrees voor vervolging koestert en bijgevolg als vluchteling erkend werd in België.

Verzoekster valt bijgevolg binnen de werkingssfeer van de artikelen 8 en 12 van het EVRM.

Betreffende het gezins- en familieleven van verzoekster, lezen wij in het formulier "evaluatie artikel 74/13" dat ingevuld werd op de dag van het nemen van de bestreden beslissing dat verzoekster gedurende haar gehoor op DVZ dd. 07/06/2019 verklaard heeft geen familieleden in België of in een andere Lidstaat van de EU te hebben. Deze informatie is echter helemaal niet bijgewerkt en dateert van meer dan één jaar !

- Onevenredige inmenging in het privé- en familieleven van verzoekster

Zoals Uw Raad dit herhaaldelijk vaststelt, kunnen in bepaalde gevallen "binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM" (RvV, arrest nr. 220 465 van 30 april 2019).

In het geval van een toelating tot binnenkomst en/of eerste verblijf of in het geval van een illegaal verblijf, dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezins- en privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen.

Dit onderzoek wordt uitgevoerd door een billijke afweging van de betrokken belangen. Indien na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting is voor de staat, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden.

Met andere woorden, overeenkomstig artikel 8 van het EVRM kan een inmenging in het privé- en familieleven enkel worden aanvaard mits eerbiediging van een zekere evenredigheid. De verwerende partij moet bijgevolg aantonen dat zij zorgvuldig een evenwicht gezocht heeft tussen het nagestreefde doel en de ernst van de schending van het recht op eerbiediging van het privé- en familieleven van de verzoekende partij. Er moet rekening gehouden worden, enerzijds, met het feit dat de vereisten van artikel 8 van het EVRM, evenals de andere bepalingen van het verdrag, waarborgen zijn en niet afhankelijk kunnen zijn van de goodwill van de administratie⁷, en, anderzijds, met het feit dat dit artikel prevaleert boven de bepalingen van de wet van 15 december 1980.

In recentere arresten relativeert het EHRM verder het onderscheid tussen positieve en negatieve verplichtingen, aangezien de toepasselijke beginselen in beide situaties vergelijkbaar zijn.

In casu, blijkt uit het administratief dossier (en niet uit de bestreden beslissing zelf) dat verwerende partij een evaluatie zou hebben gevoerd naar een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM (document "Evaluatie artikel 74/13").

Het voorafgaand onderzoek dat de verwerende partij geleverd heeft betreffende een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 is echter duidelijk onvoldoende en volstrekt ontoereikend.

Deze "evaluatie" biedt geen enkele informatie over de in concreto elementen van de zaak waarmee verwerende partij rekening had moeten houden. In casu, wist verwerende partij echter niet dat verzoekster een relatie heeft in België sinds anderhalf jaar en dat zij samen serieuze toekomstplannen hebben.

De evaluatie in het kader van artikel 74/13 moet actueel zijn wat hier bijgevolg duidelijk niet het geval is.

Verder moet er rekening gehouden worden met het feit dat Mijnheer D. vandaag onmogelijk kan overwegen om zijn gezinsleven, zelfs tijdelijk, in Somalië te vestigen : hij koestert inderdaad een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Somalië en zou dan ook onmogelijk naar Somalië kunnen terugkeren. Verzoekster, eens zij verwijderd zal worden, zal ook onmogelijk terug kunnen keren naar België aangezien verwerende partij haar hoogstwaarschijnlijk geen visum meer zal gunnen om naar België te komen.

Opnieuw dient opgemerkt te worden dat verzoekster en haar partner, ingeval verzoekster verwijderd zou worden, noch in België, noch in Somalië herenigd zullen kunnen worden.

Verwerende partij heeft derhalve de familiebanden en de concrete situatie van verzoekster en haar partner buiten beschouwing gelaten. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij op de hoogte was van alle concrete elementen van de zaak bij het nemen van de beslissing. Verwerende partij heeft hiernaar ook geen concreet onderzoek gevoerd. Verwerende partij heeft bijgevolg de gevolgen van een eventuele verwijdering van verzoekster onmogelijk concreet kunnen analyseren, rekening houdend met alle elementen van de zaak, aangezien hij van deze elementen gewoon weg niet op de hoogte was.

Et dient nogmaals aangeduid te worden dat het niet voldoende is om artikel 8 van het EVRM in de motivering te vermelden, maar dat het noodzakelijk is om concreet te analyseren of er een inbreuk is op dit artikel om aan de vereisten van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 te voldoen.

De motivering van de bestreden maatregel laat duidelijk een gebrek aan een zorgvuldige analyse blijken voordat het bevel om het grondgebied te verlaten genomen werd, dit in flagrante schending van de bovengenoemde supranationale en nationale normen.

De materiële motiveringsplicht voorziet dat de aangehaalde motivering volledig, correct en afdoende dient te zijn, wat in casu niet het geval is.

De bestreden beslissing houdt een onevenredige inbreuk in op het gezins- en privéleven van verzoekster en haar partner : door de tenuitvoerlegging van de maatregel, zal verzoekster niet meer in de mogelijkheid zijn om samen te wonen met haar partner en om hun gezinsleven verder uit te bouwen aangezien zij, zelfs op lang termijn, geen mogelijkheid hebben om herenigd te worden.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg de artikelen 8 en 12 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest, artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG, de artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980, artikelen 2 en 3 van de Wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de verplichting beslissingen afdoende te motiveren, het zorgvuldigheidsbeginsel en de verplichting rekening te houden met alle elementen van het dossier.

Tweede stuk : Schending van artikel 41 van het Handvest en van de beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere de algemene beginselen van redelijkheid, van zorgvuldigheid en de verplichting rekening te houden met alle elementen van het dossier.

Het hoorrecht

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie bepaalt dat :

[...]

Verder wordt het recht om gehoord te worden ook verankerd in het beginsel van behoorlijk bestuur «audi alteram partem».

Het hoorrecht is ook een algemeen beginsel van het Unierecht (CCE, n° 141 336 van 19 maart 2015, RvV, n°126.158 van 24 juni 2014).

Dit beginsel verplicht de administratie om een voorafgaand verhoor te voorzien alvorens een maatregel te nemen « dont les conséquences sont susceptibles d'affecter gravement la situation ou les intérêts de leur destinataires (vrije vertaling « waarvan de gevolgen op ernstige wijze de situatie of de belangen van de betrokkenen kan aantasten ») (R.v.S., arrest Lindeberg, n°179.795 dd. 18 februari 2008).

Iedereen heeft inderdaad het recht "om zijn opmerkingen mondeling of schriftelijk te doen kennen wanneer hij zijn belangen moet vrijwaren, zelfs indien dit recht niet uitdrukkelijk in de wet is opgenomen of indien de wet de administratie niet oplegt om de burger te horen voordat zij haar beslissing neemt. Dit recht moet in elk stadium van de beslissingsprocedure kunnen worden uitgeoefend" (<http://www.federaalombudsman.be/nl/inhoud/ombudsnormen>).

"Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C- 349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86.)" (RvV, n°126.158 van 24 juni 2014);

Dit beginsel heeft een dubbel doel: « Dit principe zorgt ervoor dat zowel de belangen van de burger als van de administratie worden gevrijwaard: de burger heeft de mogelijkheid om zijn argumenten naar voor te brengen en de administratie heeft de garantie dat zij met kennis van zaken een beslissing neemt" (<http://www.federaalombudsman.be/nl/inhoud/ombudsnormen>).

Uw Raad heeft reeds vastgesteld wat volgt :

"Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) heeft de regel dat aan de adressant van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn

opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37)" (RvV, nr. 222 196 van 29 mei 2019).

Hieruit volgt dat de administratie de situatie van de betrokkene moet onderzoeken en hem in staat moet stellen zijn argumenten naar voren te brengen alvorens de maatregel genomen wordt. Dit geldt ook voor een bevel om het grondgebied te verlaten.

In casu, werd verzoekster niet verhoord voordat de bestreden maatregel genomen werd ondanks het feit dat zij ontegensprekelijk in België een privé-en gezinsleven heeft en dat de laatste informatie waarover verwerende partij beschikte dateerde van juni 2019.

Indien verwerende partij verzoekster om aanvullende informatie had gevraagd betreffende haar persoonlijke situatie, zou verwerende partij noodzakelijkerwijs een andere beslissing genomen hebben.

De administratie zou inderdaad met name zijn geïnformeerd over het feit dat verzoekster sinds 2019 een duurzame liefdesrelatie onderhoudt met een persoon die in België erkend werd als vluchteling en dat zij toekomstplannen hebben (samenwonen, eventueel trouwen). In het geval zij verhoord was geweest, had verzoekster de administratie ook op hoogte kunnen houden van haar effectief gezinsleven in België en de redenen die rechtvaardigen dat haar gezinsleven voortgezet zou worden in België.

Hieruit volgt dat het besluitvormingsproces tot een ander resultaat had kunnen leiden indien verzoekster verhoord was geweest voor het nemen van de bestreden beslissing. Verwerende partij heeft echter geen enkel concreet onderzoek uitgevoerd naar de concrete elementen van de zaak om haar beslissing te nemen.

Verwerende partij schendt bijgevolg artikel 41 van het Handvest en van de beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere de algemene beginselen van redelijkheid, van zorgvuldigheid en de verplichting rekening te houden met alle elementen van het dossier.

Derde stuk : Schending van artikel 7 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 en van de beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere de algemene beginselen van redelijkheid en van zorgvuldigheid

Geen gebonden bevoegdheid

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980 bepaalt :

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd"

[...]>;

Deze bepaling werd gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 en heeft de verplichting ingevoegd voor Dienst Vreemdelingenzaken om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

In de parlementaire voorbereidende werkzaamheden van deze wet van 19 januari 2012 luidt het commentaar op artikel 5 dat deze nieuwe bepaling invoegt als volgt:

"Artikel 6, § 1 van de richtlijn legt de lidstaten op om een terugkeerbesluit tegen elke onderdaan van een derde land uit te vaardigen die illegaal op het grondgebied verblijft. De eerste zin van het eerste lid van artikel 7 werd in die zin aangepast.

Een dergelijke verplichting geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel mag in geen geval verwijderd worden naar het land waar hij een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een schending van het beginsel van non-refoulement. Bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt het beginsel van non-refoulement, zoals voorzien in artikel 22 van het ontwerp, toegepast (...)"

Uw Raad oordeelt trouwens :

"Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel in concreto dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel "moet" worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel "kan" worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie in concreto dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld "que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée." [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een "hogere" norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er zoel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en ex nunc een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verweerder hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven" (wij onderlijnen) (RvV, nr. 200 810 van 8 maart 2018).

Aangezien het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten geen gebonden bevoegdheid is, had verwerende partij in casu rekening moeten houden met een eventuele schending van de grondrechten van verzoekster, en in het bijzonder haar recht tot eerbiediging van haar gezins- en familieleven.

In de vorige stukken werd echter aangetoond dat het privé- en gezinsleven van verzoekster, onder andere beschermd door artikel 8 van het EVRM, niet geëerbiedigd werd, aangezien een terugkeer van verzoekster naar Somalië een onevenredige inbreuk zal inhouden op haar recht op privé- en gezinsleven. In dergelijke omstandigheden kon verwerende partij geen bevel om het grondgebied te verlaten nemen jegens verzoekster.

Bijgevolg schendt verwerende partij artikelen 7 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 en de beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere de algemene beginselen van redelijkheid en van zorgvuldigheid [...]"

2.2. Wat betreft artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG, wijst de Raad erop dat deze bepaling werd omgezet in de Belgische rechtsorde, met name door het eveneens geschonden geachte artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat de betrokken omzetting niet correct of niet afdoende zou zijn gebeurd. Zij kan zich derhalve niet dienstig rechtstreeks beroepen op voormelde bepaling van de richtlijn 2008/115/EG.

Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum en aldus in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten. Er wordt gesteld dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten binnen dertig dagen. Hierbij wordt gemotiveerd dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 november 2019 een negatieve beslissing heeft genomen inzake het verzoek om internationale bescherming en dat de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep heeft verworpen. Verzoekster toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing niet zouden voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. In zoverre zij stelt dat de evaluatie in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet enkel in het administratief dossier kan worden teruggevonden, doch niet in de bestreden beslissing zelf, wijst de Raad erop dat laatstgenoemde bepaling verweerder als dusdanig geen motiveringsplicht oplegt. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet. De inhoudelijke kritiek die verzoekster uit op de motieven, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.6. Verzoekster betwist niet dat zij zich bevindt in de situatie van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Uit onderstaande blijkt dat de verwerende partij geen internationale verdragsbepalingen heeft geschonden bij het treffen van de bestreden beslissing, zodat geen schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt.

2.7. Hoofdkritiek van verzoekster is dat geen rekening werd gehouden met het gezinsleven dat zij sinds eind 2019 onderhoudt met haar Somalische partner, die alhier de vluchtelingenstatus geniet. Zij hekelt de *“evaluatie artikel 74/13”*, die zich in het administratief dossier bevindt, waarbij zij aangeeft dat deze beoordeling is gebaseerd op een vragenlijst van 7 juni 2019. Zij stelt dat deze beoordeling, die dateert van ruim één jaar voor het treffen van huidige beslissing, gedateerd is. Verzoekster betoogt, onder verwijzing naar het hoorrecht, dat verweerder haar had moeten horen alvorens de bestreden beslissing te nemen, zodat zij had kunnen wijzen op voormeld gezinsleven en de onmogelijkheid om dit in Somalië verder te zetten, gelet op de vluchtelingenstatus van haar partner.

2.8. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

2.9. Hoewel verzoekster in beginsel kan worden gevolgd, waar zij stelt dat het onzorgvuldig is van verweerder om zich voor de beoordeling van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet te baseren op een vragenlijst van 7 juni 2019 – wat uit nazicht van het administratief dossier bovendien de vragenlijst blijkt te zijn van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, met betrekking tot verzoeksters verzoek om internationale bescherming – en zij aldus opnieuw diende te worden gehoord naar aanleiding van de totstandkoming van huidige bestreden beslissing, kan de Raad – in navolging wat in de nota met opmerkingen wordt gesteld – enkel vaststellen dat verzoekster volledig in gebreke blijft enig begin van bewijs voor te leggen van het door haar voorgehouden gezinsleven met dhr. D. Verzoekster poneert enkel: *“in België heeft verzoekster de kennis gemaakt met een Somalische onderdaan, Mijnheer D., die in België als vluchteling erkend werd. Zij vormen sinds anderhalf jaar een koppel en wensen binnenkort samen te wonen”*. Het verzoekschrift gaat niet vergezeld van enig document dat toelaat voormelde *“mijnheer D.”* te identificeren, laat staan van enig begin van bewijs dat deze persoon een koppel zou vormen met verzoekster. Verzoekster kan niet van de Raad verwachten dat hij zonder meer aanneemt dat zij reeds anderhalf jaar een liefdesrelatie onderhoudt met een alhier erkende vluchteling, met wie zij binnenkort gaat samenwonen en met wie zij trouwplannen heeft, zonder enig begin van bewijs. Er ligt niet meer voor dan een louter bloot betoog. De Raad kan geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerhouden op grond van een onzorgvuldig onderzoek naar een gezinsleven, waarvan verzoekster het bestaan niet aantoot. Verzoekster moet belang hebben bij haar kritiek en dit blijkt niet.

2.10. Ook wat betreft artikel 8 van het EVRM – evenals artikel 7 van het Handvest – wijst de Raad erop dat vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). In casu kan de Raad enkel herhalen dat verzoekster geen enkel begin van bewijs voorlegt van haar vermeend gezinsleven met een in België erkende vluchteling. Aangezien geen beschermenswaardig gezinsleven wordt aangetoond, dringt zich geen verder onderzoek op in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het gehele betoog van verzoekster over hinderpalen om het gezinsleven in Somalië verder te zetten, kan dan ook niet worden aangenomen. Bij gebrek aan enig document, waarmee de identiteit van *“mijnheer D.”* kan worden vastgesteld, kan bovendien ook niet worden nagekeken of deze persoon daadwerkelijk in België werd erkend als vluchteling en aldus een vrees koestert ten aanzien van Somalië. Ook wat betreft artikel 12 van het EVRM – dat het recht om te huwen waarborgt – dient te worden herhaald dat geen bewijzen van de relatie, laat staan van huwelijksplannen, voorliggen.

2.11. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, stelt verweerder in de nota met opmerkingen terecht dat deze bepaling zich uitsluitend richt tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. Wat betreft het hoorrecht, als onderdeel van de rechten van verdediging, leidt een schending hiervan naar Unierecht, luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie, pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van dit recht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39). De Raad herhaalt nogmaals dat het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven niet wordt aangetoond, zodat niet blijkt dat mocht verzoekster zijn gehoord door de verwerende partij alvorens ze de bestreden beslissing trof en zij gewag had gemaakt van haar relatie met een erkende vluchteling, dit tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden.

Een schending van het hoorrecht blijkt dan ook niet.

2.12. Het betoog van verzoekster klemmt des te meer gezien uit informatie verstrekt door de verwerende partij bij brief van 8 maart 2021 blijkt dat verzoekster zich in Duitsland bevindt en daar op 19 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Op 23 oktober 2020 hebben de Duitse autoriteiten een verzoek tot terugname gericht aan België. Ter terechtzitting hebben noch de verwerende partij noch de verzoekende partij informatie waaruit blijkt dat de verzoekende partij zich terug in België bevindt. De voor de verzoekende partij aanwezige raadsman verklaart ter terechtzitting zelfs dat zij geen contact meer heeft met verzoekster. Aangezien niet wordt aangetoond dat verzoekster zich in België bevindt, blijkt bijkomend geen belang meer bij het enig middel dat erop is gericht om het respect af te dwingen van een gezinsleven dat verzoekster in België naar eigen zeggen leidt met een erkende vluchteling.

Het enig middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend eenen-twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA